Yokoi háborúja

Nyakunkon a karácsony, aminek elmaradhatatlan kelléke a bájgli és a tüskét hullató karácsonyfa mellett a Bud Spencer – Terence Hill dömping a tévében.

Lehet, hogy már láttuk minden egyes filmjüket ötvenszer, és az összes poént már kívülről fújjuk belőlük, de – én legalábbis simán – leülök a kölykeimmel, és velük együtt röhögök a nem túl kiművelt ellenben őszinte poénokon.

Kitüntetett helyen szerepel a **Kincs, ami nincs** opus, hármas számú kölyköm simán hallgat az „Anulu” névre is, és a Puffin is fogalommá vált már az ehetetlen ételek kapcsán.

Ebben a filmben szerepel **Kamasuka** (John Fujioka), a világ háta mögötti szigeten hagyott szamuráj, akivel elfelejtették közölni, hogy a háború időközben lefújásra került, és ráadásul nem a piros-pöttyös csapat nyerte meg azt. És hogy Kamasukának mennyi köze van a mai bejegyzés főhőséhez, no meg a valósághoz?

Sok.

Bár **Japán** 1945. augusztus 15-én kapitulált a második világháborúban, az erről szóló szerződést csak szeptember 2-án írták alá, ez még koránt sem jelentette részükről a háború feladását. Egyrészt a **Kuril-szigetek** körüli viták okán mind a mai napig nem született meg az orosz (szovjet) – japán békeszerződés, másrészt sok fanatizált japán ellenálló csoport inkább illegalitásba vonult a megadás helyett.

Hivatalosan mintegy 127 ilyen „kitartó”-nak vagy „elkóborló”-nak (holdouts vagy stragglers) nevezett csoport adta meg magát az ellen'nek a fenti időpontnál jóval később 1947 és 1974 között. Ebben a számban nem szerepelnek azok, akik az elhúzódó háborújuk során rejtekhelyükön elhunytak és földi maradványaik csak évtizedekkel később került elő.

Sokuk esetében a végsőkig való kitartás, a fanatikus győzni akarás munkált, mások tartottak a hazatérés utáni konzekvenciáktól (börtön, halálbüntetés), megint mások hosszú évekig egyszerűen nem is értesültek arról, hogy véget ért a háború. Egyébként a börtöntől való félelmük gyakorlatilag túlzó volt, néhány kirívó esettől eltekintve többségüket soha nem vonták felelősségre tetteikért, pedig tényleg sok aljasságot követtek el, erről már írtam a Kwai-folyó hídjánál is.

Több ilyen ellenálló és a végsőkig kitartó csoport tovább folytatta a küzdelmet az amerikai hadsereggel, majd később a helyi rendőrséggel, más csapatok pedig egyszerűen felszívódtak. Az utolsó három, elkóborolt harcost a japán média megkülönböztetett figyelme övezte, és talán egy másik, filmvilágból kölcsönzött címmel lehetne őket (személyiségeiket) a leginkább jellemezni: a jó, a rossz és a csúf:

A Jó

Egy, ilyen a végsőkig kitartó japán harcos volt **Yokoi Shoichi**, az egykori szabó, akit 1941-ben

soroztak be a japán hadseregbe. **Guam sziget**ére került, az események sűrűjébe, ahol őrmesterségig vitte. Amikor 1944-ben a szigetet elfoglalták a Douglas MacArthur által vezetett amerikai erők, akik a szigeten található ellenállást gyorsan felmorzsolták vagy megadásra kényszerítették, egy 10 ellenállóból álló egység Yokoi-val visszavonult a dzsungelbe.

Gyorsan felismerték, hogy együtt túl sokan vannak és könnyen lebukhatnak, ezért a csoport feloszlott. 7 ember a csapatból továbbállt, az ő további sorsuk nem ismert, de Yokoi két társával együtt „beásta magát”. Habár 1952-ben értesültek a háború lezárásáról, ezt álhírnek vélték és nem adták meg magukat. 1964-ben Yokoi megpróbálta felkutatni két elkallódott társát, de már csak földi maradványaikat találta meg. Valószínűleg az éhezés vagy egy nagyobb áradás végzett velük.

Yokoi Guam legnagyobb vízesésétől, a **Talofofo Falls**-tól nem messze, mintegy három hónap munkával építette meg a saját „támaszpontját”. Ez voltaképpen egy bambusszal megerősített háromszor két méteres, egy méter belmagasságú föld alatti lyuk volt, ami nagyjából 2 méterrel a föld alá ásott. Gyakorlatilag csak esténként hagyta el a búvóhelyét, halakon, békákon, patkányokon és vadonbeli gyümölcsökön tengette az életét.

Legnagyobb kincsei az összeeszkábált angolnacsapda és az egyszerű szövőszék volt, amivel hibiszkuszkéregből készítette ruháit. 1972-ben *Jesus Dueñas* és *Manuel De Gracia*, két a Talofofo folyón rákászó helyi leplezte le az akkor már 28 éve bujkáló ellenállót.

Japánba való visszatérése után megházasodott, és az *Aichi* prefektúrában telepedett le. 1997-ben, 82 éves korában szívinfarktus vitte el.

A Rossz

Hiroo Onoda 1922-ben született, és a Japán Császári Hadsereg hírszerző tisztje volt, amikor országa belépett a világháborúba. 1944-ben osztagával együtt a **Fülöp-szigetek**en **Lubang sziget**re vezényelték, hogy minden áron akadályozza meg az ellenség partraszállását. Küldetését nem tudta teljesíteni, az amerikaiak 1945. február 28-án elfoglalták a szigetet, mire a japán ellenállók egy négy fős csoportja, Onoda vezetésével a hegyek közé vette be magát, és gerillaháborúba kezdett.

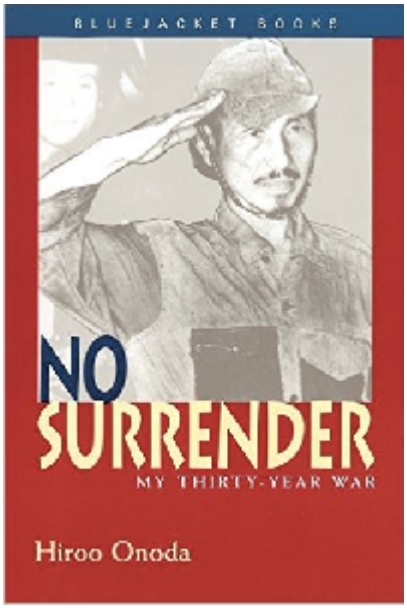

Habár a helyi lakók többször is megpróbálták értesíteni őket, hogy a háború véget ért, ők ezt ellenséges propagandának minősítették, és folytatták tovább privát háborújukat. Többször keveredtek tűzharcba az őket kereső egységekkel, partizánakcióik során volt, hogy felégették a helyiek már összehalmozott rizskészletét, egy rendőrt és egy halászt is megöltek rajtaütéseik során.

1974-ben egy japán világcsavargó, **Norio Suzuki** összeismerkedett Onodával, aki ekkor már egyedül maradt véget nem érő harcával. Suzuki, aki egyébként három dolgot akart megtalálni a világban; mégpedig Onoda hadnagyot, egy vad pandát és a jetit (ebben a sorrendben), megpróbálta meggyőzni, hogy a háború már vagy 30 éve véget ért, de a volt parancsnok nem hitt az általa (valószínűleg jogosan) hippinek és kissé bolondnak tartott Suzukinak. (Arról sem szól a fáma, hogy Suzuki ezek után megtalálta-e a pandát meg a jetit 1986-os Himalája-beli haláláig).

Végül a japán kormányzat 1974-ben Onoda egykori parancsnokát, **Yoshimi Taniguchi**-t – aki akkor már könyvkereskedéséből élt – küldte a szigetre, hogy megadásra szólítsa a rebellis katonát. Ő egy végzést adott át volt tisztjének, miszerint:

- Összhangban a császári paranccsal, a 14. hadtest beszüntette harci tevékenységét
- Összhangban a parancsnokság A–2003-as parancsával, a különleges osztagot felmenti minden katonai feladat alól
- Az egységeknek azonnal fel kell függeszteniük a katonai tevékenységüket, és engedelmeskedniük kell felettes tisztjeiknek, vagy a helyi rendfenntartó szerveknek

Onanda a parancsot teljesítette, kardját, Arisaka 99 típusú puskáját, tőrét, kézigránátjait és mintegy ötszáz megmaradt lőszerét átadta parancsnokának, és ezzel lezárta a kissé elhúzódott személyes háborúját.

Habár több embert is megölt, Ferdinand Marcos-tól a Fülöp-szigetek akkor regnáló diktátorától kegyelmet kapott, mivel tetteit úgy követte el, hogy úgy tudta, hogy a háború még nem ért véget.

Hazatérése után hősként ünnepelték Japánban, könyve, a „Megadás nélkül; az én 30 éves háborúm” bestseller lett – ebben az önéletrajzi könyvében egyébként meglehetősen nagyvonalúan elsiklott olyan tények felett, hogy például önkényes ámokfutása során több embert is kivégzett, és nagyon sokaknak nehezítette meg az életét – gyakorlatilag minden ok nélkül – Lubang szigetén.

2014-ben hunyt el, Tokióban.

és a Csúf

Teruo Nakamura kilóg a *„hős”* japánok eposzi sorából. Egyrészt mert közlegény volt a seregben, másrészt pedig mert nem Japánból, hanem a Japán által kolonizált Tajvanról származott.

Besorozása után nem sokkal az indonéz **Morotai sziget**ére vezényelték, ahol az 1944-es szövetséges győzelmet hozó Morotai-csata után halottá nyilvánították.

A szigeten egy kunyhót épített és ott tengette életét egészen 1974-ig, amikor indonéz katonák letartóztatták, és *„haza”*-toloncolták Japánba. Ő nem vált akkora hőssé, mint Onoda, hiszen eleve nem japán volt és sem japánul, se kínaiul nem beszélt, másrészt csak egy közlegény volt, aki Japánban még nyugdíjra sem volt jogosult. Ja, és még a helyieket sem nagyon abajgatta, úgy, mint Onoda.

Azért csak megszánták szegényt valami kis járandósággal és 1979-es haláláig valahogy eltengődött *„hazájában”*, Japánban.

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05

Források

Wikipedia: Surrender of Japan
Wikipedia: Shoichi Yokoi
Wikipedia: Hiroo Onoda
Wikipedia: Teruo Nakamura
slate.com: Yokoi’s World War II Cave

háború, érdekes történet, 2016, 2.világháború, Japán, Bud Spencer, Terence Hill, Fülöp-szigetek, Indonézia, Kuril-szigetek, film, holdouts, stragglers, Guam sziget, Lubang sziget, Morotai sziget, fanatizált, történelem, Kamasuka, Yokoi Shoichi, Hiroo Onoda, Tajvan, szomorú szamuraj

Bejegyzésmegtekintések száma: 145

From:
https://mail.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
https://mail.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:yokoi_haboruja

Last update: **2026/08/09 04:56**